



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Forà de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.



REMEY 'SEGUR.

QUAN lo cólera tè invadidas la casi totalitat de las provincias espanyolas, es hora 'm sembla de que busquem un remey eficaç per contenir los seus estragos, y á no ser possible contenirlos, á lo menos remediarnos.

Es un deber de humanitat que havém de cumplir ab l' ánimo seré y la conciencia tranquila. Es precis armarnos de sanch freda, pensar ab aplom y buscar una sortida.

Res de preocuparnos, res de alarmarnos: l' alarma y la preocupaci6 no allunyan lo cólera; al contrari son amans que l' atreuen; son incentius que 'l cridan.

Are bè, aném á buscar las cosas al seu origen. ¿A qué es deguda l' enfermetat reinant? ¿Qu' es lo cólera?

Diuen los metjes qu' es un bolét venenós microscòpich, que absorbim ab l' aygua, se 'ns fixa als budells y allí 's reproduheix de una manera assombrosa, causantnos la mort en pocas horas.

En cambi 'ls capellans no se 'n van ab anàlisis ni romansos y de bonas á primeras diuen y assegaran que 'l cólera es un càstich de Dèu.

Un càstich de Dèu, com los terremotos, com las inundacions, com la llagosta, com lo mildew que asseca 'ls pàmpols dels ceps, com la filoxera que se 'ls xucla, com todas las calamitats que 'ns baldan.

Vamos á veure ¿qui tè rahó 'ls capellans ó 'ls metjes? Signém complasents ab tothom y suposém que la tenen los uns y 'ls altres: admetém sense reparos l' existencia del bolét venenós dels metjes y la teoria del clero. ¿Qué 'ns toca fer?

Al mèu entendre es molt senzill.

Sens' perjudici de que 'ls metjes estudihi, analisin ab lo microscopi y busquin presservatius y remeys, admetém bonament l' existencia de un càstich de Dèu y tractém desd' ara de acorassarnos.

Jo prou diria:—Ja qu' es un càstich de Dèu, apla-némnos, acceptemlo ab resignaci6 y que' duri fins que Dèu siga servit.

Pero observo que 'l mateix clero que aixó predica, beu aygua bullida, compra làudano, entra á can Lopez y demana 'l folleto del Dr. Tunisi, y fins fuig dels pobles apestats per evitar lo contagi.

Aquesta falta de fé dels senyors eclesiàstichs m' obra 'ls ulls, me despeja las potencias y m' inspira una teoria. ¿Per qué no haig d' exposarla si d' ella tal vegada depén la salvaci6 d' Espanya en aquests moments crítichs y angustiosos, en que 'l cólera per una part y

la miseria per altra amenassan l' existencia de milers y milers de germans nostres?

Tenim á Espanya un clero numerós y bèn alimentat; beneficiats, canonjes, vicaris, coadjutors, rectoris, bisbes, arquebisbes, tots los graus y gerarquias de la milicia espiritual que absorbeixen uns doscents milions del nostre presupuesto.

Recórdinse bè de la xifra: doscents milions. La missi6 del clero tothom la sab. Consisteix en mantenir las bonas relacions que deuen mediar sempre entre la criatura y 'l Creador, en aplacar la cólera divina, en moralisar al poble, en mantenir sempre encesa la antorxa de la fé, en tranquilisar los cossos y salvar las animetas.

Donchs bè, aquest clero en massa—'ls resultats ho diuen—no ha sigut prou influent ab la Divinitat per evitar las inundacions y 'ls terremotos; l' aygua beneyta que llena no tè prou eficacia per asfixiar á la filoxera y al mildew, la llagosta escolta 'ls seus exorcismes com si sentis ploure, y ell, pertubat si es que siga capàs de pertubar-se, marejat é impotent, no troba cap més sortida que pujar á la trona y dir:— ¡Càstich de Dèu!

¡Preciosa confessi6! Perque—es un exemple—si algun dia tenen un malalt á casa y posantlo en mans dels metjes observan qu' en lloch de millorar empitjora ¿qué farán?

Es molt senzill. Cridarán als metjes y 'ls dirán:— Aquí tenen lo que se 'ls déu y no tornin més.

Donchs lo mateix opino qu' hem de fer nosaltres. —Clero espanyol, los vostres prechs son inútils, las vostras oracions no serveixen de res, los càstichs de Dèu en lloch de disminuir aumentan... Queda donchs suprimir lo presupuesto eclesiàstich y si algú 'us necessita que 'us pagui particularment.

Y vels' hi aquí un estalvi de doscents milions.

Doscents milions avuy son la tranquilitat y la tranquilitat avuy es la salut.

Calculin: doscents milions que poden gastarse en aliments pèls que no 'n tenen; ab casas cómodas, limpias y sanas pèls pobres que 's pudreixen en habitacions infectas; doscents milions per reanimar á l' industria que agonisa, per contenir la crisis obrera que 'ns amenassa y perturba 'ls esperits; dos cents milions per matar todas las inquietuts y neguits que avuy donan pàbul á la epidemia... ¿no es aixó la vida, no es aixó la salut, no es aixó la alegría, no es aixó la felicitat, no es aixó la mort de tots los microbis?

¡Ah! Jo crech que 'l dia que suprimissen lo presupuesto del clero aplicantlo á remediarnos miseria humana, gosariam dels favors de la Providencia, ó á lo menos jo al seu puesto diria:

—Vaja noys, m' agradéu perque son aixerits. Desde avuy queda suprimir lo cólera. Treballéu forsa, atipéu-vos bè, divertiuos y sobre tot no us deixéu enganyar.

P. K.

QUADRETS D' ACTUALITAT.



ARLO ab tota ingenuitat; si per alguna cosa 'm disgusta l' istiu es per la calor que fa. Si no fos aixó ¿qui 'ns empetaria la basa en un temps en que la naturalesa 's vesteix ab sas millors galas, y en que tot respira abundancia, tranquilitat y armonia?

Las ventajas del istiu son tantas, que si 'm proposés enumerarlas no sabria per hont comensar; pero la primera de todas es la de que ara per escriure no 's necessita ploma ni llapis, sobre tot, si un sab aprofitar los magnífichs efectes de contrast que tant abundan en aquesta estaci6.

—Y donchs ¿ab qué escriurá?—dirá un lector impatient.

Es molt senzill: ab estisoras. Ara com ara, per exemple, tracto de donarlos uns quants quadrets d' actualitat. ¿Se figuran vostés que jo m' entretindrè á pintarlos, omplintlos de detalls y buscántlos'hi la llum adequada?

No senyors: los quadros jo 'ls veig fets, llestos y acabats: la naturalesa, sempre pródiga y generosa me 'ls presenta y me 'ls ofereix... ¿Qué haig de fer, més que agafar las estisoras y arrancar los quadros del inmens march?

¡La platja de San Sebastian! Tot es moviment, tot es vida, tot es alegría. Senyoretas elegantment vestidas ab telas claras y lleugeras; joves ensucrats, lluhint lo seu trajo de dril, lo barretet de palla y 'l lente sempre á punt; mamás infladas y magestuosas, sentadas vora la platja, escoltant embabecadas los elogis que 'ls pollos tributan á las sévas pllas y més encare 'ls que dirigeixen á n' ellas; papás sérios y respetables, rondant d' aquí per allá com ànimas en pena, tirant floretas á las nenas d' algun conegut ó á la senyora d' algún desconegut...

La fresca brisa marina balanceja graciosament las banderolas y velas de las barracas y tendas de campaña; las onadas van y venen, cargolantse y descargolantse incessantment, y cubrint la platja de fugitivas blondas d' espuma; lo mar s' extén per la inmensitat del golf Cantàbrich com una planura d' herba blava, salpicada de microscòpicas velas que 's perden de vista y tornan á reapareixe lo mateix que enjogassats coloms.

Allá, en un bullici6s grupo, riuhen y conversan una infinitat de coneguts homes públichs.

Lo diputat A, lo senador B, lo distingit orador C, lo senyor D, jefe de tal fracci6, lo senyor X, cap-padre de tal partit... tots rivalisan en prodigar las flors del seu ingeni, parlant del temps, de las banyistas més elegants, de las intrigas amorosas que 's preparan, de las conquistas que ja s' han realisat.

Y 'l sol ponent, que s' enfonza allí baix entre dugas montanyas de nuvols rosats, llena sa darrera mirada sobre aquell oassis, deixant, al despedirse, lo tènne resplandor del crepúscul que acaba d' embellir més y més las ricas tintas del quadro...

II.

Aixó es Madrid, y aquest edifici que tenim al davant lo ministeri de la Governació.

Es l' hora de despatx.

Lo porter dorm pacíficament, arrambat en un recó de la entrada; quatre ó cinch polissons se passejan, morts de peresa y suant de cap á peus, arrossegantse del carrer al pati y del pati al carrer...

Los empleats no han vingut: fa massa calor.

Alguns del més ignocents y dels que cobren menos sou s' hi han deixat caure; pero veient la consoladora soletat de las oficinas, han decidit pendresho á la fresca, y allí s' están repapats en la poltrona del jefe, las camas sobre la taula, fumant cigarrillos de *La Honradez* y rumiant xaradas...

Un pobre espanyol que t' un espedient per resoldre, corre de l' una sala á l' altre, demanant que 'l despatxin, y preguntant pel ministre, pel subsecretari y pels directors.

Suspenent la bacayna que havia comensat, un escriptent caritatiu se comp-deix del pobre home y li aconsella que se 'n torni.

Lo ministre es á la Granja, lo subsecretari es al Pardo y 'ls directors als toros...

* * *

III.

¡Calanda, Alcañiz, ... qualsevol poble atacat pel cólera!

Per tot se senten crits de dolor y gemechs de desesperació. Las autoritats han abandonat lo poble, ... ó s' hi han quedat; pero impotents é incapasses de fer res davant de la magnitud del desastre.

Lo metje está malalt, l' apotecari no t' remey, lo capella está combregat, y al enterrador l' acaban d' enterrar.

Admirats, aturadits, volguent fugir y no trobantse ab foras per corre, volguent cridar y sentintse sense alé, los vehins s' ententeixen, encenen ciris, comensan novenas y passen los dias y las nits cantant pregarias á la Mare de Déu y á tots los sants.

Los focos d' infecció creixen y 's desenvolpan, la miseria avansa victoriosa, la por embarga tots los ánims; y no hi ha desinfectants, ni pa, ni caràcters virils que refassin l' esperit públich...

Han buscat al diputat, han escrit al ministre pero... ¡que han de trobar ni l' un ni l' altre!

Lo ministre es á la Granja.

Lo diputat es á la platja de San Sebastian.

FANTÀSTICH.



RAN escándol á Reus, gracias á la sabia lley de consums ideada per en Cos Gayon.

La cosa podia haver portat conseqüencias sangrentas; pero la proverbial cultura dels reusenses ha evitat lo conflicte.

Si 'l gran Cos Gayon sabia, lo que dú entre mans... ó peus compendria lo difícil que es jugá ab la gent de Reus.

L' ajuntament dimiteix renunciant á l' honrosa missió que li confiava en Cos Gayon de donar garrot al poble.

Lo govern encausa al ajuntament dimissionari, 'n nombra un' altre y no 's presenta ningú á pendre possessió; 'n nombra un tercer y reb lo tercer micó.

Reus no t' ajuntament, ni es possible que 'n tinga.

L' altra dia s' hi presenta un delegat del govern per ferse cárrech de l' administració, acompnyat de un batalló y de casi tota la guardia-civil de la provincia.

Se parla dels aforos y tothom tanca las portas, y 'ls brivalls (paraula de Reus que vol dir canalleta) segueixen darrera dels aforadors donantlos un concert de xiulets que 'ls àngels hi ballan.

Desseguida 'ls representants del Sr. Cos seqüestran manyans, y ab la ciutat presa militarment, comensan á espanyar portas.

¡Magnífich quadro! Llástima que no siga viu en Fortuny per reproduhirlo y legarlo á las generacions futuras, ab lo titol de «Popularitat conservadora.»

Quan ja ningú se 'n recordava del assumpto, tot d' un plegat ha tornat á ressucitar lo procés relatiu á la mort del general Prim.

La *Gaceta* de Madrid publicava l' altre dia un edicte recomanant la captura de 'n Paul y Angulo, com un dels pressuntos autors d' aquell crim.

Y seguidament *El Progreso* ha donat á llum un ar-

ticule ahont se fan revelacions tant extranyas é insinuacions tant misteriosas que no fan més que augmentar l' atmósfera tenebrosa que encubreix aquest fet, un dels més trascendents de la Revolució de Setembre.

Acusats posats en llibertat gracias á influencias amagadas; rellevos y cambis repetits de jutjes instructors del sumari; documents importants extraviats; en fi, misteris y més misteris, que en lloch de donar llum contribuixen á produhir fum.

¿Qué será?

Per altra part, en Paul y Angulo escriu una carta desde Londres, declarant que en tot aquest negoci hi jugan movils misteriosos y anuncia que está preparant un folleto en lo qual farà sapiguer, diu textualment, lo que la magistratura de Madrid no ha volgut ni vol descubrir.

A veure, á veure: precisament aixó es lo qu' estém esperant anys há.

Torna á parlarse del casament de la princesa d' Asturias ab lo fill de 'n Carlos seté.

Y *La Union*, periódich mestis, diu qu' encara no es hora de ocuparse d' aquest assumpto.

Es veritat: *La Union* t' rahò per dugas causas:

La segona perque 'ls nuvis son massa joves.

Los pobles de Arago designats perque 'l doctor Ferrán practiquéssos experimentos no han volgut deixar-se inocular. Lo célebre doctor tortosi se 'n ha anat á Denia y ha trobat allí la mateixa resistència.

Pobles de putxinetlis, que 's bellugan quan los conservadors estiran los fils amagats.

Pero, Dr. Ferrán, no 's desanimi per aixó, que ja l' ajudarem. Vosté cops al baccilo coma y nosaltres contra 'l baccilus come, es á dir: lo baccilo que menja, ó més clar: lo baccilo conservador.

Las criadas de varias poblacions s' han declarat en huelga.

S' han declarat en huelga los dependents del madero de Madrid.

¡Ay! ¿Quin dia será aquell en que podrém dir:—S' ha declarat en huelga 'l govern?

Es difícil que aquest dia arribi. Los conservadors no 's declaran en huelga may.

Es precis que 'ls despatxin.

Pues... los despatxarem.

En Cánovas continúa decantantse á la maduralla. Ara ha donat un alt empleo á n' en Gutierrez de la Vega, intim de 'n Narvaez y gobernador de Madrid en la famosa jornada de Sant Daniel.

Comentant la noticia, un periódich fá notar que 'ns trobém á la mateixa situació que l' any 1867.

¿No estém ara en l' any 1885?

Pues matemáticas al canto:

$$1 + 8 + 6 + 7 = 22. \quad * * \quad 1 + 8 + 8 + 5 = 22.$$

Tot dona 'l mateix resultat.

¡Y l' ha de donar!

L' Ajuntament de Barcelona, pèl desgraciat cas que 'l cólera 'ns invadis, ha montat un hospital en la *Vinyeta*.

—Sempre seréu amants del art!—me deya un foraster.

—Y aixó?

—Perque ni en las circumstancias més criticas, us olvidéu d' ell. Tè; ara teméu que vingui 'l cólera y, per si acás, ja penséu ilustrarlo ab *vinetas*.

Per Valencia 's passeja un delegat del govern que fa corre la ven de que tots los que 's vacunan contra 'l cólera, reventan.

Y de Madrid diuen que un ajudant de 'n Ferrán ha vacunat á n' en Cánovas y á n' en Martinez Campos.

A veure, pues, si reventarán.

Montero Rios en lo seu discurs dihent qu' era monárquich per convicció y dinástich per deber, va ferse cárrech de que havia sigut republicá, y per dissimular la seva versalitat va exclamar:

—Tothom ha pecat; qui estiga exempt de culpa, que aixequi 'l dit.

¿Que aixequi 'l dit!

Si hi hagués medi de dominar tota l' Espanya ab un cop d' ull y 's repetís la frase de manera que pogués sentir-la tothom, no dich jo que s' axequés cap dit; lo que si asseguro es que las nou décimas parts dels espanyols aixecarian lo puny.

CARTAS DE FORA.—Al Vendrell ho entenen. Convenuts de que 'l cólera s' ha de combatre ab la gresca y 'l bon humor, los joves de la societat *Anti-colérica*, han

organisat una excursió á Poblet y llocs del voltant, decidits á cantar, ballar y donar concerts pera espantar lo microbi. Forman part de la comitiva lo pianista Casals, lo professor de clarinet Castañé, lo guitarrista Simó y altres. ¡Endavant y divertirse!

Per poble desgraciat Masllorrens. Allí tenen lo cólera propet; tenen arcalde que fan netejarho tot y no netejan lo seu corral, y finalment, tenen capellans que diuen als que llegeixen la CAMPANA que no 's reñhin d' ells quan los necessitin.

Una cosa pèl mateix istil passa á Canet. L' arcalde fa fer un pregó ordenant que 's treguin las escombrarias de certs llocs, las ayguas brutas dels safreigs y 'ls porchs de las còrts, y ell en cambi, permet que l' edifici del municipi anomenat *La Torre* sigui avuy com sempre un cau d' infecció, capás de provehir de miasmas á tot Canet. ¡Au, au! Qui vulgui llum, que no dongui fum.

Lo capella de la Llacuna (Vilafranca) t' la especial manía de ficarse en los assumptos dels dos partits que hi ha al poble; pero ho fa de manera que per perjudicar al un, favoreix als *espiritistas*. Aquest dia va deixarlos las cadiras y la Providencia, justament agraviada, va etzibarlos l' endemà una pedregada tant seria que va emportars' ho tot. Si jo fós dels pajesos, faria pagar danys y perjudicis al rector y als *espiritistas*.

ENTRE CONSERVADORES.

LO MINISTRE (á las provincias). Haventme enterat de que

en diversas poblacions han pres ciertas precaucions sense consultarme re,

y veient qu' es ja precis que la calma 's restableixi, fent que tothom obeheixi

las sabias lleys del país, hi acordat resoltament suprimir per tots cantons los lassarets y cordons que funcionan actualment,

esperant que tant bon punt s' enterin de lo manat, sense cap dificultat serán desfets u.2 per un.

LAS PROVINCIAS (al ministre). Haventse rebut aquí un' ordre disbaratada,

exclusivament fundada en la lley del *perque si*,

en qual ordre se 'ns apremia *perque* desfem los cordons y altrás varias precaucions

qu' hem pres contra la epidemia, debém declarar al ministre, que en capitals y en poblets sostindrem los lassarets

contra tots y llansa en ristre, pues tenim la convicció de que l' ordre precitada es injusta, mal pensada y funesta á la nació.

LO MINISTRE. Extranjo molt l' actitut de facciosa resistència,

que ha inspirat la providencia que jo sol hi concebut.

Lo país ha de pensar que jo no tinch la má lerdá,

y que en dihento en Villaverde no hi ha més que obrá y callar.

Los enredos de cordons y lassarets, á la fi sols serveixen per produhi quèixas y complicacions,

sense que hi háji qui probi qu' ells, tots sols, siguin capassos per content y pará 'ls passos del invisible microbi.

Con que... desseguida á alsá tots los cordons de per 'quí, y 'l que hi tingui res que di ja sabrà lo que li va.

LAS PROVINCIAS. Igual que si 'ns digués Llúcia: si 's creu feros pór, s' enganya...

¿Qué s' ha figurat que Espanya pot gobernarse com Russia?

L' any passat lo gran Romero va armar cordons á trompons.

¡Y ara vosté... prou cordons! ¡Corréuhi tots! ¡Mando y quiero! Res; ni un ni cent Villaverdes

lograrán tal disbarat: si altra cosa s' ha pensat, désis; per ara son verdas.

LO MINISTRE. ¡Cóm s' entén! O 's fa cumpli la méva resolució,

ó juro per Sant... Bastó que 's recordarán de mi.

Ja s' han acabat los passos, ciutats, pobles y poblets: ¡ni cordons ni lassarets!

Dintre un dia, fora embrassos. LAS PROVINCIAS. En vista de la energia que 'l ministre ha desplegat,

al últim s' ha executat lo que 'l bon senyor volia. Havém tret los lassarets, montant en substitució gabinetes d' observació,

molt covats y molt poch nets. Y al suprimir los cordons, havém posat en lloch d' ells uns quants homes ab fusells que guardan las poblacions.

LO MINISTRE. ¿Qu' es que se 'n riuhen de mi?

ó 'm tractan de marejar?
Ab tot lo que han fet canviar,
¿qué havém guanyat fins aquí?
No prengui aquest incomodo,
qu' es mal en l' actualitat...
¿No sab lo que havém guanyat?
Que així estém del mateix modo.
Pues aquí está la qüestió:
gabinets son lassarets...
¿Fora aquestos gabinets!
Ja ho senten. ¿Los treuen?

¡No!
Es lo ministre qui ho mana.
Aixó no 'ns importa ré.
¿Obeheixen?
¡No!
¿Per qué?
Perque... no 'ns dona la gana.
G. GUMA.



Canovas es una joia.
Després d' haverse donat a coneixe com
a polítich incomparable, com a orador
irresistible y com a poeta inaguantable,
ara se 'ns ha presentat com a metje.
Per supuesto, tant irresistible, incom-
parable é inaguantable com sempre.
Ha trobat nada ménos que un remey pèl cólera.
«Filosofia y laudanol» Y llestos.
¡Bravissim, mónstruo, bravissim!
Aprobo la fórmula; pero la vull completar:
«Filosofia, laudano y conservadors a can Pistras.»
¿Hi está conforme?

Los emperadors d' Alemania y d' Austria, al des-
pedirse després de la entrevista de Gastein, s' han do-
nat tres abraços.
Si a Cristo varen abraçar-lo un cop y després lo van
crucificar ¿qué denrá succehir ab aquestos personatjes
que s' han abraçat tres vegadas?

Historia contada pel País de Lleyda.
L' arcalde de Balaguer, Sr. Sangenis, creyent l' any
passat que 'ls cordons no serveixen de res, no va acor-
donar la població. Y l' autoritat superior, al sapiguerho
va multar y suspendre en son càrrech al arcalde de
Balaguer.

Escarmentat per aquella multa y tornantse a parlar
del cólera, lo Sr. Sangenis que continuava al frente de
l' arcaaldia, al reproduhirse aquest any los rumors
del cólera, ab tota la bona fe del món, va y estableix
un lassareto.
Y ¿saben qué ha succehit?
Que 'l governador de la provincia l' ha esbalotat de
mala manera pel seu atreviment.
Es inútil dir que 'l Sr. Sangenis ha dimitit.
Y es inútil anyadir que crech que ha fet santament.

La Epoca participa que no sent que ningú digui mal
del govern.
La pobra Epoca es molt vella.
Y a la qüenta la desgraciada s' ha tornat sorda.

S' ha firmat una aliansa secreta entre Inglaterra y
Xina.
Fixins' hi; secreta.
Tant secreta, que jo, y vostés y tots la sabém.

Deyan aquests dias qu' en Martínez Campos era a
Barcelona més ó ménos disfressat, y que 's proposava
no sé qué.
Pero un telégrama 'ns ha participat que l' héroe de
Sagunto es a Madrit y que allà s' ha fet inocular pel
Dr. Ferrán.
Era de tot punt necessaria aquesta inoculació, per-
que lo que deya ell:
—Miri, Dr. Ferrán: a mi m' agrada molt lo meló.
Y 's tocaba 'l cap.

Lo Sr. Planás, director del carril de Fransa, ha com-
pletat de una manera digna, 'l plan que fá temps vé
desarrollant.
En efecte després de despedir empleats y més em-
pleats, després de tirar multitud de familias a la mi-
seria ha manat construir un cementiri a Port-Bou.
Per si se 'n hagués olvidat li recomanó que sobre la
porta de la necrópolis de Port-Bou hi cologués una pa-
ròdia de aquell célebre epigrama de D. Juan de Robres.
Aixís per exemple, podrá dir:
Hombre de los más expertos
Claudio Planás, con imperio
hizo este gran cementerio...
mas ántes hizo los muertos.

A Barcelona, s' ha fet de moda cremar sofre pels
carrers, com a medi preservatiu del cólera.
Debém consignar una cosa, que no hi ha hagut cap
capellá que haja dit:
—Germanets, creméu incens, no creméu sofre, que
'l sofre es una matèria que prové de las calderas de 'n
Pere Botero.

Lo governador de Alicante ha posat vuit dias de
quarentena al recaudador de contribucions de Orihuela.
Aixís m' agradan los representants de 'n Villaverde.
Al ménos que compleixin las ordres que tenen rebudas
de suprimir acordonaments y quarentenas.

Acaba de morir a Paris lo baritono Merly, qu' era
prou conegut a Barcelona per haver cantat en lo Liceo
durant duas ó tres temporadas.
Merly era un republicá de cor. En temps del imperi,
una nit que l' emperador era al teatro y Merly cantava
'l Guillermo, adelantantse fins a la boca del prosceni,
cantá la famosa frase: «Independencia ó mort.» fixant
los ulls impregnats de ràbia en Napoleón lo petit.
Desterrat de Paris per aquest motiu, no vá poder
cantar ja més en aquella capital.
Reposi en pau l' eminent baritono republicá.

En los Estats-Units, están a punt de acometre una
gran empresa, consistent en iluminar l' Atlántich,
desde aquella costa a la de Inglaterra, per medi de deu
focos eléctrichs de gran intensitat colocats a la distan-
cia de 200 millas l' un del altre.
—¡Magnífich! deya un entusiastad els progressos ma-
terials; pero un cop posats encare podrian fer una
cosa millor.
—Qué.
—Empedrá el mar y aixís podria anars' hi ab cotxe.

Diuen que 'l Terso ha escrit a las personas més no-
tables del partit carcunda demanantlos consell sobre
las personas més indicadas per sustituir a n' en No-
cedal.
Si jo tingués candela en aquest combregar li diria:
«Serenissim Senyor: dignes de vos y de nosaltres y
representants genuins del partit carlista, capassos de
satisfer totas las necessitats del present y del porvenir,
no hi ha més que tres personas: en Nas-Ratat, per la
figura nobla y arrogant; en Saliva per la que tenim de
tragar, y en Caga-rahims per si algun dia arriban a
faltarnos las municions de boca. Constituhim un triun-
virat ab aquestas tres personas, y estém salvats.

Megeixo en un telégrama:
«Han desaparecut los jesuitas establerts a Morella;
ignorantse ahont han anat a parar.»
¿Volen trobarlos? Donchs es molt senzill.
Vagin recorrent lo país fent trincar una bossa plena
de dobles.
L' or: yeus' aquí l' iman de la Companyia de Jesus.

En Villaverde fa esforços colossals perque 'l creguin
y ningú 'n fa cas. En molts pobles continuan los las-
sarets.
Es fama que 'n Villaverde va dir:
—Si fos un poble no més no 'm daria cap cuidado.
—¿Cóm s' ho faria? van preguntarli.
—Hi enviaria al Oliver.
—Aixó ray: trosségil y envihin una mica a cada
poble.

La qüestió dels consums va enmaranyantse. Los po-
bles condemnats a mort, donan grans estrabadas avants
de que 'ls agarrotin. Los ministres buscan una solució
y no la troban.
Y no obstant en Cos Gayon té una gran solució que
consisteix en suprimir las especies alimenticias.
—Que no menji ningú més que nosaltres, diuen los
conservadors.



—Vosté 'm donará una satisfacció.
—Fugi de aquí, home, fugi de aquí...
—Dich que 'm donará una satisfacció.
—Impossible: fá déu anys que no n' hi tingut una,
ni mitja... Jo no dono més que disgustos.

Un masoyer escriu al seu amo, y al final de la carta
hi posa la següent postdata:
«Aquesta carta la trobará plena de faltas de foto-
grafia (volia dir ortografia); pero no 'n fassi cabal y
perdoni, perque com que tinch un grá a la mà no l' hi
poguda escriure com hauria volgut.»



- A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.
- XARADA-CONVERSA.—Sogra-Sara.
 - ANAGRAMA.—Duo-Dou.
 - ROMBO.—
T
N I T
N E B O T
T I B U R O N
T O R O S
T O S
N
 - TRENCA-CAPS.—La casa de campo.
 - GEROGLIFICH.—La sal es un mineral.



XARADA.
Molt s' usaba la tres-hu
dos ó tres sigles enrera.
Are, la dos ab primera
es lo que l' home sol du.
Ab hu-tercera tú hi jugas,
tersa-tercera fruyta es.
Cremas lo tot, y després
si no 'n tens gayre, remugas.
LL. MILLA.
ANAGRAMA.
Diu que té una tot molt tot
la filla gran de 'n Ribot
Quatre lletres hi ha tant sols:
búscaho avallet si vols
T. ROMPA.
LOGOGRIFO NUMÉRICH.
1 2 3 4 5 6 7 8.—Nom de home.
2 7 5 8 7 6 2.— » » dona.
6 4 2 6 2 4.— » » home.
4 6 7 5 2.— » » dona.
1 6 7 8.— » » home.
7 8 3.—Un número.
8 4.—Una fiera.
3.—Una vocal.

TRENCA-CLOSCAS.
TE ROCH LA DRETA.
Formar ab aquestas lletres lo nom de un carrer de
Barcelona.
ORELLUT DEL BRUCH.
GEROGLIFICH.
ILLS INI BOK
SANCH Y FETJE.

CURACIÓ SEGURA
DEL
CÓLERA
PEL
Dr. TUNISI
Un folleto 32 páginas
Preu 4 rs.
Se ven en la llibreria de Lopez,
Rambla del Mitj, 20.

GUERRA AL COLERA!
INSTRUCCIONS PER COMBÁTREL, ESCRITS EN VERS PEL
Dr. C. GUMA
Catedrátich de medicina humorística
Segona edició.—Preu: UN RALET.

EL COLERA Y LA MISERIA
Y
UNA CARTA AL DR. FERRAN
pèl DR. C. GUMA
catedrátich de medicina humorística y autor de
«Guerra al cólera!»
Preu 2 rals
Aquestas obras se venen en la Llibreria Espanyola de
Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals llibrerias, kioscos y a
casa 'ls corresponsals de LA CAMPANA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.



En Villaverde fent l'home,
los lassarets aguantant,

en Romerito ajudantlos
y l'colera... progressant.